

ÖZET
ABSTRACT

Organizasyon / Organized by

Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümleri
labex TransferS (École normale supérieure – Collège de France / PSL Research University) APIKAM/İzmir
Büyükşehir Belediyesi, ARKAS Sanat Merkezi ve İzmir Fransız Kültür Merkezi işbirliği ile

Ege University, Faculty of Letters, Department of Archaeology, Department of Art History labex TransferS
(École normale supérieure – Collège de France / PSL Research University) in collaboration with APIKAM/
İzmir Municipality, ARKAS Art Center and French Institute in Izmir

Bilimsel Komite / Scientific Committee

Prof. Dr. Michel Espagne
Prof. Dr. Gül Gürtekin Demir
Prof. Dr. İnci Kuyulu Ersoy
Prof. Dr. Stéphane Verger
Pınar Aydemir
Jean-Luc Maeso
Rossella Pace

Organizasyon Sekreterliği / Organization Secretary

Ayşegül Selçuki Uysal
Annabelle Milleville
Sophie Bono-Lauriol

4 Kasım 2015 / ÇARŞAMBA

November 4, 2015 / WEDNESDAY

1

İzmir'in Kozmopolitik Yapısı: Literatür, Müzik, Folklor ve Gastronomi
The Cosmopolitan Structure of İzmir: Literature, Music, Folklore and Gastronomy

“Anadolu ve Ege Ortamında Smyrna: Kuruluş Efsaneleri”

10.00-10.20

“Smyrna in its Anatolian and Aegean Environment: The Foundation Legends”

Anca Dan

(CNRS, Paris)

Antik geleneklerde Smyrna Ephesos'un kurduğu bir yer olarak görülmektedir: Küçük Asya'nın batı kıyısındaki Yunanlılar ve Amazonların efsanevi ve tarihi göçleri ile istilası, yerli halkın (Lelegler, Karyalılar ve Phrygialılar) kovulması, birbirini takip eden kolonizasyon hareketleri ve Yunanlılar arasındaki (İonialılar ve Aeolller) çatışmalar, dioikesis ve metoikesis sonrası Smyrna halkının İonya Konfederasyonu'na dahil olması gibi durumlar Smyrna'nın erken tarihine işaret eden önemli olaylardır. Tüm bu gelenekler en iyi şekilde Roma döneminde Strabon (Coğrafya 14.1) tarafından sentezlenmiştir. Luviler, Aeoller ve İonia halkalarıyla olan ilişkilerden ve Hitit, Akhamenid, Seleukos Krallığı, Attalos Krallığı, Mithridates Krallığı, Roma ve Bizans İmparatorluk sınırlarındaki deniz, nehir ve kara etkileşimlerinden doğan karmaşık Smyrna kimliğine ait yankılar çok sayıda kaynağa parça parça yayılmıştır. Bu çalışmanın amacı Smyrna'nın karmaşık kadim tarihini yeniden yapılandırmak değildir. Bu çalışmaların bir kısmı daha önceden Ekrem Akurgal'ın öncülüğündeki çalışmalarda belli bir ölçüde gerçekleştirilmiştir. Buradaki amaç Smyrna'nın kökenlerine ilişkin bu tarihi söylevin binyıllar boyunca nasıl ortaya çıktığı, ayrıca emic ve etic kollektif kimlikler açısından ne şekilde ifade edildiği bilgilerini ortaya koyan süreçleri açıklamaktır.

In the ancient tradition, Smyrna appears as a foundation of Ephesos: mythical and historical migration and conquest (of the Amazons and of the Greeks on the western coast of Asia Minor), expulsion of local populations (Leleges, Carians, Phrygians), successive colonization and conflicts between Greeks (Ionians and Aeolians), dioikesis and metoikesis followed by the later inclusion of the Smyrniotes in the Ionian Confederacy marked the early history of Smyrna. These traditions are best synthesized by Strabo (Geography 14.1), in Roman times. Echoes of this complex Smyrniote identity, born at the contact of Luwian, Aeolian and Ionian populations, between the maritime, fluvial and terrestrial environment, on the edges of the Hittite, Achaemenid, Seleucid, Attalid, Mithridatic, Roman and Byzantine empires, are scattered through many fragmentary sources. This paper's aim is not to reconstruct the complex archaic history of Smyrna – which has already been done, to some extent, beginning with the pioneering work of Ekrem Akurgal – but to explain the processes through how this historical discourse about Smyrniote origins was invented and expressed in emic and etic collective identities, throughout millennia.

“Zeybek Kültürünün Kökenleri”

10.20-10.40

“The Origins of Zeybek Culture”

Recep Meriç

Batı Anadolu’da kendilerine özgü çok zarif kıyafetleri, müzik ve dansları olan Zeybek kültürünün kökeni günümüze kadar kesin olarak çözülememiştir. Dağları mesken tutmuş, başkaldırının, özgürlüğün timsali olarak özellikle kurtuluş savaşından sonra büyük yardımları görülüp toplumda onurlu bir yere sahip olmuş zeybeklerin tarihçesi, Batı Anadolu’da çok yaygın olan Dionysos kültürüyle örtüşmektedir. Bu kültürün merkezi ise bugünkü İzmir’in Seferihisar ilçesindeki Dionysos tapınağıdır. Pyrriche dansı Platon’dan beri bilinen, gençlerin ve askerlerin yetişmesi ve eğitimi amacıyla silahlı/silahsız yaptıkları dansın adıdır. Bu dans ise, Dionysos törenlerinde sıkça görülen ve özellikle Anadolu dansçılarının çok iyi icra ettiği bir oyundur. Zeybek kültüründeki bu antik köken daha sonra Kalenderi, Bektaşî vd. öğelerle harmanlanarak Osmanlı Dönemi’nin geç zamanlarına kadar hep varlığını dağlık ve kırsal kesimde sürdürmüştür. Zeybek dans programı içerisindeki hala sevilerek icra edilen Sarhoş Zeybeği, savaşı simgeleyen Bengi Zeybeği doğrudan doğruya antik Dionysos geleneği ve Pyrriche savaş dansının devamı niteliğindedir.

*(Yaşar Üniversitesi, Turizm İşletmeciliği Bölümü, İzmir/
Yaşar University, Department
of Tourism Management, İzmir)*

Noted for its elegant clothing, music and dances, true origin of the Zeybek culture that has flourished in Western Anatolia is yet to be discovered. History of the Zeybeks, coincide with the popular Western Anatolian cult of Dionysus, centered on the Dionysus Temple in the Seferihisar province. Zeybeks have settled in the mountains and symbolized the independent and insubordinate character of the region. Their valuable aid during the Turkish War of Independence has given them a highly respected reputation in the society. Pyrrhic war dance has been performed armed/unarmed since the time of Plato, with the purpose of training and exercising young men and soldiers. Anatolian dancers are especially skilled at this dance, which has been frequently performed as part of Dionysiac ceremonies. This ancient origin of the Zeybek culture has continued all the way into the late Ottoman Era in the rural mountains, blended over time with Kalenderi, Bektaşî and etc. elements. Sarhoş Zeybeği (The Drunken Zeybek) that is still very popular in the region and Bengi Zeybeği that is related to the ancient Dionysus tradition and both are the continuation of the Pyrrhic war dance.

10.40-11.00

Serkan Çelik

*(Katip Çelebi Üniversitesi,
Rekreasyon Yönetimi Bölümü,
İzmir/Katip Çelebi University,
Department of Recreation
Management, İzmir)*

“Geçmişten Günümüze: İzmir’de Müzik”**“From Past to Present: Music in Izmir”**

İzmir, 8500 yıl boyunca uygarlıklara ev sahipliği yapmıştır. Tarih boyunca ve mitolojisinde Amazonlara, Lydialılara, Perslere, Romalılara, Araplara, Emevilere, Selçuklulara, Bizanslılara ve Osmanlılara aralıksız binlerce yıl ev sahipliği yapmıştır. Bu uygarlıklar sayesinde İzmir ticaretin, kültürün, sanatın, mimarinin, felsefenin ve sağlığın Akdeniz’deki önemli bir merkezi olmuştur. İzmir, çok kültürlülüğün gülümseyen yüzüdür. Kültürel kimlik açısından bakıldığında, geçmişten gelen Levanten, Musevi ve Hıristiyan kimlikleriyle çok dinli ve çok kültürlü hoşgörünün izlerini günümüzde de sosyo-demografik yapısında taşıdığı görülür. İzmir aynı zamanda farklı kültürlerin, yaşam tarzlarının, inançların (Müslüman, Hıristiyan, Musevi, Ermeni, Rum, vb. gibi) binlerce yıldır bir arada barış içinde yaşadığı bir hoşgörü şehri ve kavimler kapısıdır. İzmir ve çevresinin konumu ve olanakları itibarıyla İzmir, özellikle 17-19. yüzyıllarda çok zengin bir kültürel mozağe ev sahipliği yapmış; birbirinden din, dil, gelenek, görenek gibi pek çok konuda farklı olan etnik grupların yaşantılarına sahne olmuş ve bu yaşamların sürdürüldüğü mekânlara temel oluşturmuştur. İzmir’de bu kadar etnik grubun bir arada yaşaması müzik ve müzik yaşam kültürünün farklılık göstermemesi kaçınılmazdır. Örneğin Zeybekler, Rebetikolar. Bunun yanında, birçok önemli müzik adamı yetişmiştir. Bu bağlamda İzmir’in geçmişten günümüze müzik yaşantısının çok renkli olması, incelemeye değer bir konudur.

İzmir is an Ionian city where distinct civilizations came across and it was inhabited for over 8500 years. Throughout history and in its mythology, it has uninterruptedly been inhabited by Amazons, Lydians, Persians, Romans, Arabs, Umayyads, Seljuks, Byzantines and Ottomans for thousands of years. Due to these civilizations, İzmir has always been an important center of trade, culture, art, architecture, philosophy, and health in the Mediterranean. İzmir is the smiling face of multiculturalism. In terms of cultural identity with Levantine, Jewish and Christian identities coming from the past, it still seems to carry its multi-religious and multicultural tolerance in its socio-demographic structure. İzmir at the same time is a city of tolerance and a home of tribes where different cultures, lifestyles, and beliefs (Muslim, Christian, Jewish, Armenian, Greek etc.) have been living together in peace for thousands of years. Because of its location and its geographical privileges the city had a very rich cultural mosaic especially between the 17th and 19th centuries. It was a meeting point of several ethnic groups which differ from each other in many aspects, such as religion, language, tradition, customs etc. As a result of this cohabitation, the existence of a variety of music and musical culture is inevitable. For example, the Zeybeks and Rebetikos. In addition, İzmir has raised a number of renowned musicians. In this context, İzmir's colorful music culture is worth studying from the past to the present.

11.00-11.20

Ingrid Braggiotti

*(İzmir Levanten cemaati üyesi/
member of the İzmir Levantine
community)*

“Levanten Mutfağının Geleneksel Tarifleri”

“Traditional Recipes of the Levantine Cuisine”

Günümüz koşullarında gençler eskiye göre çok daha hızlı ve zahmetsiz bir şekilde yemeğe ulaşabiliyor. Marketlerde sunulan çeşitli hazır gıdaların yanında her türlü yemeği eve sipariş edebilme kolaylığı mutfak alışkanlıklarını tamamıyla değiştirdi. Değişen yaşam tarzı karşısında anneannelerimizin yemek tariflerine olan ilginin gittikçe azaldığını görmek, Levanten tariflerinin bir kitap halinde toplanmasına neden olmuştur. Bu unutulmaya yüz tutan yemek kültürünü sonraki nesillere aktarmak ve kitabı okuyacak herkese bu kültürün zenginliğini armağan etmek için yola çıkmıştır. Bu kadar ilginç bir çalışma olacağını hiç tahmin etmezdik. Bize ulaşan yüzlerce tarifin içinde kaybolduk. Elimizden geldiği kadar en özgün olanlarını seçtik ve pişirerek, tadarak, bolca gülererek, eskileri anarak ve ara sıra hüznlenerek bu kitabı tamamlamayı başardık. Dileriz kitabımız ya da tariflerimizde o nostaljiyi yakalarsınız.

Old recipes, photographs and memories... so as not to forget... The ease of modern life with its culture of having everything ready for consumption –take out meals delivered to your door- has brought our grandmothers’ recipes to the verge of extinction. This has compelled us to compile the recipes of the Levantine Cuisine into a book. In this way, we hope to preserve this culinary culture as a gift to all readers. We never dreamt that this undertaking would become so interesting. Among hundreds of recipes received we selected the best and most practical ones – We cooked, tasted, laughed and remembered the past, with all its happy and sometimes sad moments, and managed to complete the book. We hope that those who read and try our recipes will be able to capture some of this nostalgia too.

“Kültürel Etkileşimlerin İzinde İzmir’de Boyoz ve Midye Dolma”

11.20-11.40

“Following the Tracks of Cultural Interactions in İzmir: ‘Boyoz’ and Stuffed Mussels”

Ahmet Uhri

(9 Eylül Üniversitesi, Arkeoloji Bölümü, İzmir/9 Eylül University, Department of Archaeology, İzmir)

İzmir mutfak kültürünün klasiklerinden olan iki ürün üzerinden İzmir’deki kültürel etkileşimlerin inceleneceği bu çalışmada biri göçle gelen boyoz, diğeri göçle gelenlerin ürettiği bir ürün olan midye dolma ele alınacaktır. Her iki üründe İzmir mutfağında özel yere sahiptir ve biri İzmir Yahudilerinin mutfak kültürüne katkısıyken diğeri Mardin ağırlıklı olmak üzere İzmir’e göçle gelen Kürtlerin ürettiği gıda maddeleridir ve siyasi ve kültürel açıdan da İzmir mutfağında belirgin izleri vardır. Bu iki ürün üzerinden İzmir’in ve İzmirlinin dini ve etnik kimliklere yaklaşımı hakkında bazı çıkarsamalar yapılabilir.

This study focuses on cultural interactions through “Boyoz” (flaky pastry), brought in by Jewish immigrants, and “Midye Dolması” (rice stuffed mussels) a creation of Kurds moved especially from the Mardin region, that are among the classic items of İzmir cuisine. Both tastes have a special place in the İzmir cuisine, bearing traces of both political and cultural aspects, offering inferences on the city’s and its people’s approach toward religious and ethnical identities.

12.00-12.20

Nezih Aytaçlar

*(Ege Üniversitesi, Arkeoloji
Bölümü, İzmir/Ege University,
Department of Archaeology,
İzmir)*

“İzmir Körfezinin Antik Lezzetlerinden Biri: Garum Sosu”

“One of the Ancient Tastes of Izmir Gulf: Garum Dressing”

Antik kaynaklar İzmir Körfezinde, bilhassa Klazomenai’de, Garum sosunun üretildiğini ve Roma döneminde önemli bir dışsatım ürünü olduğunu belirtmektedir. Balık iç organlarının fermantasyonu ile elde edilen bu sosun imalat yöntemleri, kullanılışı ve muhtemel üretim merkezleri tartışılacaktır.

Ancient sources reveal that garum dressing production was popular around İzmir Bay, especially in the Klazomenai region, and that it was a significant export commodity during the Roman Era. This study discusses the methods for garum dressing production involving fermented fish, its use and possible manufacturing centers.

“20. Yüzyıla Girerken Smyrna’da Müzik ve Kozmopolitizm”

12.20-12.40

“Music and Cosmopolitanism in Smyrna at the Turn of the 20th Century”

Basma Zerouali

(Atina Fransız Okulu/Ecole Française d’Athènes)

1922 Eylül’ündeki büyük yangın sadece Smyrna’yı değil aynı zamanda Samuel Huntington’un “medeniyetler çatışması” teorisinin tam tersi bir toplum modelini de yok etmiştir. Bu çalışmada 1922 öncesi Smyrna’nın müzik yapısı konusundaki analizlerine dayanan Osmanlı İmparatorluğu’nun son dönemlerindeki liman-şehirlerin kozmopolit özellikleri incelenmiştir.

The great fire of İzmir occurred in September 1922 destroyed not only the city of Smyrna, but also a model of society which is exactly the opposite theory of Samuel Huntington’s “clash of civilizations”. This paper examines the cosmopolitanism of the late Ottoman port-cities that is drawn from the analysis of the musical context in Smyrna before 1922.

Smyrna: En Başından Büyük bir Ege Kentine

Smyrna: From the very Beginning to a Great Aegean City

2

14.30-14.50

Zafer Derin

(Ege Üniversitesi, Arkeoloji Bölümü, İzmir/Ege University, Department of Archaeology, İzmir)

“İzmir’in Prehistorik Yerleşim Alanı: Yeşilova Höyüğü” “The Prehistoric Settlement of Izmir: Yeşilova Höyük ”

Yeşilova Höyüğü Bornova Ovası'nın ortasında yer almaktadır. Günümüzde deniz kıyısından 4 km. uzakta olan yerleşim alanı toprak yüzünün 80 cm. altında yer almaktadır. Bornova Ovası Prehistorik dönemde İzmir'in ilk yerleşimcilerine ev sahipliği yapmıştır. Yeşilova Höyüğü'nün de bulunduğu ovada beş prehistorik tepe bulunmaktadır. Yeşilova Höyük İzmir'in merkezindeki en eski yerleşim alanıdır. Bu merkez Yassitepe ve İpeklikuyu Höyükleri ile birlikte “İzmir'in Prehistorik Yerleşim Alanı'nı” oluşturur. 2005 yılında başlayan kazılar kısa bir aradan sonra 2008 yılından itibaren Kültür ve Turizm Bakanlığı ve Ege Üniversitesi adına sürdürülmektedir. Yerleşim alanı 70 bin metrekarelik bir alanı kapsar. Prehistorik dönemde Bornova ovası topografyası, zengin bitkileri ve hayvan kaynakları ile ilk yerleşimcilerin tercih ettikleri alan olmuştur.

Yeşilova Höyük is situated in the middle of the Bornova Plain. The settlement area is located 80 cm below the plain surface, 4 km from the present-day coastline. Bornova Plain, which had similar geographical boundaries in prehistory, became home to the first settlers of the İzmir region. There are five prehistoric mounds on the plain, including Yeşilova Höyük. Yeşilova Höyük is the oldest settlement centre within the city of İzmir. This centre, together with Yassitepe and İpeklikuyu Höyük makes up “İzmir's Prehistoric Settlement Area”. Excavations began in 2005 but were followed by a break. Work resumed in 2008 under the auspices of the Ministry of Culture and Tourism and the Ege University. The settlement area is thought to be some 70,000 m² in size. In prehistoric times, the Bornova plain, with its easy topography, rich flora and animal resources, was the perfect place to settle for its first inhabitants.

“Eski Smyrna. Kuruluşu ve Bir Kent Devleti Olarak Gelişimi”

14.50-15.10

“Old Smyrna. The Foundation of Smyrna and its Advancement as a City State ”

Cumhur Tanrıver

(Ege Üniversitesi, Eski Çağ Tarihi ve Dilleri, İzmir/Ege University, Department of Classics, İzmir)

İzmir Bayraklı’da yer alan Tepekule isimli küçük bir tepe üzerinde kurulmuş olan Eski Smyrna kenti, aslında buradaki bir erken bronz çağ yerleşmesinin kalıntıları üzerinde yükselmiştir. Bu küçük tepe, M.Ö. 11. yüzyılda Yunanistan’dan gelen Aioller tarafından ele geçirilmiş ve böylece Smyrna kentinin üç bin yıllık tarihsel serüveni başlamıştır. Tipik gri seramikleriyle kendini kanıtlayan Aiol yerleşiminin hemen üzerinde saptanan buluntular, kent in bir süre sonra İonlar’ın eline geçtiğini göstermektedir. Strabon’a göre şehir Kolophon’dan gelenler tarafından ele geçirilmiş ve sonradan İonia Konfederasyonunun on üçüncü üyesi olmuştur. Kazılarda ele geçen buluntular, Smyrna’nın M.Ö. 7. yüzyıldan başlamak üzere üç yüzyıl boyunca bölgedeki ticari ve siyasi faaliyetin toplandığı bir merkez olduğunu ortaya koymaktadır. Kuruluşundan itibaren M.Ö. 700 civarındaki deprem ya da yaklaşık M.Ö. 600’deki Alyattes saldırısı gibi birçok yıkıma sahne olan Eski Smyrna, 545 yılında Persler tarafından ele geçirilmiş ve olasılıkla onlar Büyük İskender tarafından geri püskürtülene kadar İranlıların idaresinde kalmıştır. En parlak dönemini M.Ö. 650-545 arasında yaşamış olan ve Pers istilas ı sonrasında eski önemini kaybetmeye başlayan kent, höyükte saptanan evlerin gösterdiğine göre Hellenistik Dönem başına kadar yerleşime sahne olmuştur. Büyük İskender sonrasında Smyrna, M.Ö. 300 dolaylarında Pagos (Kadifekale) eteklerinde kurulan yeni kente taşınmıştır. Bu dönemden itibaren Eski Smyrna, artık bir köy yerleşimi olarak Roma İmparatorluk devri içine kadar yaşamını sürdürmüştür. Bu arada, son yıllarda höyükte bulunan dört sunak ve bunlarla ilişkili küçük buluntular, bu geç dönemde yerleşimin doğusundaki düzlükte sağlık tanrısı Asklepios, Trakyalı tanrı Heron ve belki bazı başka tanrıların da tapım gördüğü bir kutsal alanın varlığını ortaya koymaktadır.

Old Smyrna, which is located on a small mound, named Tepekule in İzmir, Bayraklı, was actually built over an early Bronze Age settlement. This small mound was captured by Aeolians from the Greek Mainland during the 11th century B.C., and thus a new historical era of Smyrna that lasted for three millenniums started. The Aolian settlement is remarkable with its typical grey ware, and it was soon replaced by Ionians to judge by the remains attested over the Aolian settlement. Strabo informs that the city was seized by Kolophonians and later became a member of the Ionian Confederacy as the 13th Ionian city. The ancient remains from the excavations carried out in Smyrna reveal that the city was an important center that was surrounded by commercial and political activities for three hundred years since the 7th century B.C. Old Smyrna faced several destructions since its foundation: an earthquake around 700 B.C. and the sack of Alyattes in 600 B.C. occurred before the capture of the city by Persians in 545. The city was ruled by the Persians until they were pushed back by Alexander the Great. The heyday of Smyrna was between 650-545 B.C. and the city, having lost its prosperity after the Persian sack, continued to be settled until the early Hellenistic period as attested from the remains on the mound. After Alexander the Great, Smyrna moved to a new area located on the skirts of Pagos (Kadifekale) around 300 B.C. Following this new period, Old Smyrna remained as a rural settlement into the Roman Imperial times. The four altars and the correlated small finds recently excavated on the area of the eastern part of the mound, suggest an existence of a sanctuary where Asklepios, the Thracian god Heron and perhaps other gods were worshiped

“Yeni Smyrna: Yeni Buluşlar”

15.10-15.30

“New Smyrna: Recent Discoveries”

**Akın Ersoy &
Burak Yolaçan**

İzmir Neolitik-Kalkolitik dönemlerden beri, İzmir Körfezindeki uygun koşullar sayesinde, kesintisiz yerleşim görmüştür. İzmir, Bornova Yeşilova Höyüğü, Bayraklı Tepekule ve sonrasında Kadifekale Kemeraltı ekseninde yerleşmiştir. Smyrna, önemli bir liman kenti ve üretim merkezi olmasından dolayı Hellenistik, Roma ve Bizans Dönemlerinde Batı Anadolu'nun en önemli kentlerinden biri olmuştur. Daha sonra Osmanlı Döneminde de Ege'deki en önemli askeri üslerden biri olarak kullanılmıştır. Smyrna'daki kazılar 1932 yılında başlamış, 2007 yılına kadar aralıklarla devam etmiştir. 2007 yılında başlayan son dönem kazıları Agora ve Kadifekale merkezli olarak sürdürülmektedir. Smyrna'da son dönem kazılarında Kent Meclisi, Mozaikli Salon ve Roma Hamamı ilk defa tanımlanmış ve kazıları devam etmektedir. Bunların yanında, Agora çevresinde ortaya çıkarılmış olan cadde ve sokaklar da kentin ızgara sistemi ile planlandığını göstermektedir. Faustina Caddesi kentin limanına uzanmakta, Bouleuterion Caddesi Mozaikli Salon ve Kent Meclisinin batısında uzanmakta, Kuzey Cadde ise Bazilikanın kuzeyinde uzanmaktadır.

*(9 Eylül Üniversitesi, Arkeoloji
Bölümü, İzmir/9 Eylül
University, Department of
Archaeology, İzmir)*

Izmir has faced an uninterrupted settlement since the Neolithic-Chalcolithic periods due to favourable conditions around the Bay of Izmir. Yeşilova Mound in Bornova, Bayraklı-Tepekule and finally since the Hellenistic Period Kadifekale-Kemeraltı was respectively settled. Smyrna was one of the most important cities in Western Anatolia throughout the Hellenistic, Roman and Byzantine periods since it was a production centre with its commercial port. Later during Ottoman Period, it was once again used as one of the most important naval bases in the Aegean. Excavations in the city started in 1932 and continued until 2007 with intervals. Latest excavation period since 2007 are being conducted in Kadifekale and Agora. Recent findings in Smyrna include the Council House, Mosaic Hall and Roman Baths which are identified for the first time. In addition to these, the streets around the Agora lead us to think that the city was planned with a grid plan: Faustina Street leading to the Harbour of the city, Bouleuterion running north of Mosaic Hall, the Council House and the North Street to the north of the Basilica.

15.30-15.50

Michel Espagne

(labex TransferS, Paris)

“Ekrem Akurgal: Kùltùrlerarası Antik Döneme Kùltùrlerarası Bakış Açısı”

“A Cross-Cultural Point of View on Cross-Cultural Antiquity: The Case of Ekrem Akurgal”

Farklı ulusal tarihler ve etnik kökenlerin kesişme noktasında yer alan İzmir, antik çağlardan günümüze yabancı değerler dizisinin sahiplenilmesi konusundaki araştırmalar için doğru adrestir. Uygarlıkların iç içe geçtiği Ege sahili ve Anadolu dünyasına ait yeni bir algı tam olarak bu geçmişte ortaya çıkabilir. Ekrem Akurgal ismi bu bağlamda özel bir önem taşımaktadır. Bir Osmanlı ailesinin oğlu olarak Mustafa Kemal Atatürk tarafından arkeoloji eğitimi almak üzere Almanya'ya gönderilen Akurgal, önce Friedrich Nietzsche'nin eğitim gördüğü Schulpforta'da Almanca öğrenmiş, daha sonra 1930'ların önde gelen düşünürlerinden ders almıştır. Yoğun Türkçe yayınlarından önce, Almanca yayınlar yapan, Türkiye'yi Alman arkeoloji ve filoloji gelenekleri ile tanıştıran Akurgal eski İzmir ile doğu ülkeleri arasındaki bağlantıya dikkat çekmiştir. Bu bağlantı, Anadolu'da Yunan ve Romalı öğelerin varlığına ilişkin yorumlarda yeni bir model geliştirmiş, dünyanın bu bölgesindeki Hitit kültürünün işlevine dikkat çekmiştir. Osmanlı, Alman, Türk ve Avrupa karakterlerin harmanlandığı Akurgal figürününün bazı yönlerinin artık modası geçmiş gibi görünse de İzmir modeli üzerinden doğu antik döneminin tanımlanmasına olan katkıları asla önemini yitirmeyecektir.

At a cross-road of diverse national histories and ethnicities, Izmir is the right place for inquiries on the productive appropriation of foreign paradigms from ancient to present times. Precisely on this background could emerge a new perception of the Aegean coast and the ancient Anatolian world as interweaving of civilizations. The name of Ekrem Akurgal is particularly significant in this context. As a son of an Ottoman family he was sent by Kemal Atatürk to Germany in order to get educated in archeology. At first he learned German in Schulpforta, the former school of Friedrich Nietzsche, attended the lectures of the most renowned German scholars of the 1930s. He began to publish in German and imported the tradition of German archeology and philology before he milted in favor of the defense of Turkish language. He highlighted the connection between old-Izmir and the oriental countries. This connection became a new pattern for the interpretation of Greek and Roman presence in Anatolia, for the function of Hittite culture in this part of the world. Though many aspects of this Ottoman-German-Turkish-European figure may seem outmoded his contribution to the definition of an oriental Antiquity based on the model of Izmir cannot be underappreciated.

5 Kasım 2015 / PERŞEMBE
November 5, 2015 / THURSDAY

3

Kültürel Karşılaşmaların Mimari Kanıtları
Architectural Evidence of Cultural Encounters

“Geleneklerin Modern İzmir Konut Mimarisine Etkileri”

“Effects of Traditions in Modern Housing Architecture of İzmir”

Bu çalışmada 20. yüzyılın başından itibaren İzmir şehri ve çevresindeki modern yapılaşma konusu ele alınmaktadır. Modern mimari, biçimsel bir yaklaşım çerçevesinde ve evrensel özelliği ile tanımlanmıştır. Bununla birlikte, konut söz konusu olduğunda mimari anlayışın yanı sıra kültürel, fiziksel ve ekonomik faktörler de önem kazandığından bölgesel ve geleneksel etkilerin de tanımlanması gerekmektedir. 19. yüzyıl İzmir evleri, mevcut Anadolu konut kültürünün karma bir modeli şeklinde ortaya çıkmıştır. 20. yüzyılın başlarından itibaren mekânsal ve görsel geleneklerin modern mimariye nüfuz etmeye başladığı söylenebilir. Konut literatüründe modern ve geleneksel mimari yaklaşımlar arasındaki etkileşimler genellikle göz ardı edilir. Dolayısıyla ,bu etkileşimlerden doğan progresif ve yenilikçi özellikler de göz ardı edilmiş olur. Modern İzmir evine bu açıdan bakıldığında, barındırdığı gerçek potansiyel ortaya çıkmaktadır. Bu çalışmada, Batı Ege konut gelenekleri ve bu gelenekler doğrultusunda şekillenen 19. Yüzyıl İzmir evleri ele alınacak; ardından modernleşmenin kavramsal ve biçimsel anlamda mimari gelenekleri üzerindeki etkisi incelenecektir.

09.30-09.50

Şeniz Çıkış

*(İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü, Mimarlık Bölümü/
Izmir Institute of High Technology, Department of Architecture)*

This study focuses on the modern housing in Izmir and its environs from the beginning of the 20th century and onwards. Modern architecture was defined in the frame of a stylistic approach its universal characteristics. However, speaking in terms of housing, since the cultural, physical and economic factors became prominent regional and ancestral influences should also be defined. Domestic architecture of İzmir during the 19th century is a hybrid of the existing cultures of Anatolia. After the beginning of the 20th century, this strong set of spatial and visual traditions were able to penetrate into the modern architectural approach. Interactions between the modern and traditional architectures are commonly ignored in housing literature. For this reason, progressive and innovative features that arose from this are also disregarded. Looking at the modern Izmir house from this aspect makes its true potential visible. In this study, firstly West Aegean housing traditions and the 19th century Izmir house shaped by these very traditions will be discussed. Consequently it will be examined by a conceptual and formal assessing of housing and constructing traditions under the influence of modernization.

“17-20. Yüzyıllarda İzmir’de Sefarad Mimarisi ve Yahudi Yaşantısı”

“Jewish Life and the Sephardic Architecture during the 17th-20th Centuries in İzmir”

Bildiri 17-20. yüzyıllar arasında İzmir’de yaşamış Yahudi cemaatinin yaşantısını ortaya koymayı amaçlamaktadır. 17. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu’nun önemli bir limanı haline dönuştükten sonra İzmir, imparatorluğun farklı bölgelerinde yaşayan ve İspanya’dan göç etmiş Sefarad Yahudilerini toplamıştır. Selanik kentinden göç eden cemaatler bunlara örnek gösterilebilir. Bildirinin başlıca konusunu İzmir’de 17. yüzyıldan başlayarak şekillenen Sefarad mimarisi, Sinagog mimarisi, Sefarad cemaatine ait konut mimarisi ve Yahudi mahallesi oluşturmaktadır.

The paper aims to explain the life of Jewish community in İzmir between the 17th-20th centuries. Jews from Spain as well as from other parts of the empire, e.g. Thessalonike, gathered in İzmir in the 17th century after becoming an important port. The main theme of this paper is the Sephardic architecture of İzmir, the synagogue architecture, the style of the Jewish houses and the Jewish quarter.

09.50-10.10

Mine Tanaç Zeren

*(9 Eylül Üniversitesi,
Mimarlık Bölümü, İzmir/
9 Eylül University, Department
of Architecture, İzmir)*

10.10-10.30

İnci Kuyulu Ersoy

(Ege Üniversitesi, Sanat Tarihi Bölümü, İzmir/Ege University, Department of Art History, İzmir)

“İzmir’de Levanten Kültürü ve Mimari Tanıkları”

“Levantine Culture and its Architectural Witnesses in Izmir”

Levantenler, sosyal ve ekonomik anlamda İzmir’in öne çıkan bir azınlık topluluklarından birisidir. Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki modernleşme hareketlerinin başlaması ve hızlanmasında Levantenlerin önemli bir rol oynadığı tartışmasız bir gerçektir. Özellikle, bu dönemde ortaya çıkan yeni kurum ve kuruluşlar, İzmir’in modernleşme sürecinde aktif rol oynamıştır. Farklı etnik kimlikleri, inançları, sosyal ve ekonomik çeşitlilikleri ile Levantenler İzmir’in özellikle sosyal tarihine yön vermiş dikkat çeken önemli bir parçasıdır. Bu çalışmada Osmanlı İmparatorluğu’nun son dönemlerindeki modernleşme sürecinde Levantenlerin katkıları ele alınacak, bu dönemin getirdiği değişiklikler ile bunların İzmir mimarisine yansımaları değerlendirilecektir.

Levantines are one of the important leading minority communities of Izmir in terms of social and economic aspects. Undoubtedly, the Levantines play an important role in the modernization process of Ottoman Empire and its acceleration. Especially, the new institutions and organizations that were emerged in this process take an active role in the modernization of Izmir. The Levantines in Izmir are noticeable with their different ethnic identities and beliefs, especially to the social history of Izmir, along with diversified social and economic status. This study will discuss the role of Levantines in the modernization process of the Ottoman Empire, which took place in the last period of the Empire, while evaluating the changes occurred in that period and their reflections in architecture in the case of Izmir.

“Türkiye’de Le Corbusier: 1939–1949 İzmir Şehir Planlama Şeması”

11.10-11.30

“Le Corbusier in Turkey: the Izmir City Planning Scheme, 1939–1949”

Jean-Luc Maeso & Didier Laroche

*(Arkas Sanat Merkezi, İzmir/
Arkas Art Center, İzmir)*

Le Corbusier 1939’da İzmir’de yeni bir şehir planlaması yaratmakla görevlendirilmiş ve ortaya koyduğu proje gerek Fransa ve gerekse Türkiye’de çok az sayıda uzman tarafından bilinmektedir. Dönemin uluslararası ortamı ve İzmir Şehir yönetimi ile süre gelen çetin pazarlıklar Fransız mimara ait çalışmanın uygulanmasını ertelemiş, sonunda proje 1949 yılında tamamen rafa kaldırılmıştır. Projenin İzmir yöneticileri arasında huzursuzluk yaratmasını engellemek üzere dosya arşivlerden “yok edilmiş” olsa da, şehir planına ait orijinal çizimler ve ozalit baskıyı içeren ikinci bir kopya şans eseri Fondation Le Corbusier tarafından saklanmıştır. Bu belgeler 2009 yılının Mayıs ve Temmuz aylarında İzmir ve Strasbourg’da sergilenmiştir. Türkiye, Le Corbusier’in hem mimari hem de şehir planlama alanlarındaki teorilerinin olgunlaşmasında önemli bir yere sahiptir. Şüphesiz 1911’de doğuya yaptığı yolculuk kendisine ilham kaynağı olmalıydı. O dönemde Mr. Jeanneret adıyla tanınan mimar ölümünden birkaç hafta önce çalışmasını yayınlamıştır.

Le Corbusier was commissioned in 1939 to create a new urban planning scheme for Izmir. The resulting project was known to only a few specialists in France and Turkey. The work of the French architect fell by the wayside as a result of the international situation and arduous negotiations with the Izmir city authorities, and came to a halt in 1949, and the presentation of the project engendered a great deal of perplexity among the authorities of Izmir. The dossier disappeared from the city archives. As luck would have it, a double was preserved by the Fondation Le Corbusier, along with original blueprints and sketches regarding the city plan. These pieces were presented in exhibitions in Izmir and Strasbourg in May and July of 2009. Turkey holds a significant place in the elaboration of Le Corbusier’s theories, both architectural and urban. Clearly his journey to the Orient in 1911 was a revelation for the man who then was still Mr. Jeanneret since he remained committed to publishing this work only a few weeks before his death.

11.30-11.50

Olcay Pullukçuoğlu Yapucu

*(Ege Üniversitesi, Tarih
Bölümü, İzmir/Ege University,
Department of History, İzmir)*

“İzmir Limanının Hinterlandında Ticaret Yolları ve Ticaret Mekanları”

“Trade Routes and Commercial Places in the Hinterland of İzmir”

Ticaret, Osmanlı ekonomik sisteminin dayandığı en yaşamsal bileşendir. Özellikle 19. yüzyıla gelindiğinde uluslararası deniz ticareti geçmişe oranla çok daha gelişmiş bir görünümündedir. Osmanlı ülkesinde öncelikle başkent olmak üzere, liman kentleri kendi özellikleri ölçüsünde ticaretin gelişmesine katkıda bulunmuşlardır. Liman kentleri arasında İstanbul’dan sonra en önemli uluslararası deniz ticareti merkezi İzmir’dir. İzmir limanı 18. yüzyılın ikinci yarısından sonra büyüyen kapasitesiyle hem bulunduğu kentin hem de bölgenin ticaret hayatında önemli bir rol oynamıştır. Limanın gelişmesi bereketli bir hinterlandın varlığını ve üretimin kolaylıkla limana taşınabilmesini de zorunlu kılmaktadır. İzmir ve daha önceleri çevredeki başka limanların iç bölgelerle bağlantısının sağlanması yüzyıllar boyunca mümkün olmuş ve bu eski güzergahlar üzerinde değişik amaçlara hizmet eden ticaret mekanları ortaya çıkmıştır. Bu bildiride limana ulaşan yolların 19. yüzyıldaki durumu ve güzergahlarda bulunan ticaret mekanları incelenecektir. Çalışmanın en önemli kaynakları bölgede yapılan alan araştırması ve Osmanlı Arşivi belgeleridir.

Trade is the most vital component of the Ottoman economy. Compared to the past, international maritime trade became increasingly sophisticated in the 19th century. Port cities of the Ottoman Empire, including the capital, have largely contributed to the development of trade within the empire. İzmir is the second most important international maritime trade center after Istanbul. Port of İzmir has played a significant role in the commercial activities of the city and Western Anatolia after the second half of the 18th century. With the development of the port, it became much easier to transport the production of the fertile hinterland for trade purposes. The aim of this study is to analyze the characteristics of the old trade routes and commercial spaces. The most important sources of this study are our own surveys and documents of the Ottoman Archive.

4

Geçmişten Günümüze Şehir Topografyası *Urban Topography from Past to Present*

“18. Yüzyılda Tarafsızlıklar, Aktarımlar ve Vazgeçmeler arasında Smyrna’da bir Fransız Hastanesi”

“The French Hospital of Smyrna in the 18th Century between Openness, Transfers and Withdrawals”

Akdeniz’e doğrudan bağlantısı olması nedeniyle hızla gelişerek Osmanlı’nın önemli ticaret merkezlerinden biri haline gelen Smyrna’da 17. yüzyılda bir Fransız Hastanesi görülmektedir. Çok sayıda ticaret gemisinin şehre gelip gitmesi nedeniyle kentte ardı arkası kesilmeyen bulaşıcı hastalıklarla karşılaşmıştır. Önceleri küçük Fransız Cemaati tarafından fakir hastalara yönelik bir sağlık birimi olarak tesis edilen ancak daha sonra vebaya yakalanan hastalara hizmet vermek üzere büyük bir hastaneye dönüştürülen kurum, “Fransız Cemaat Bahçesi” ve “Fransız Hastanesi” olarak bilinir. Söz konusu hastane halk sağlığının yanı sıra sosyal ve ekonomik amaçlara yönelik çalışmıştır. Kurum denizcilere “tedavi” ve “destek” hizmeti vermek sureti ile şehirdeki tüccar nüfusunu bulaşıcı hastalıklardan da korumuştur. Smyrna’da kurulan ilk Fransız hastanesinin arşivleri günümüze ulaşmamıştır; bununla birlikte Marsilya Ticaret Odasında korunan ve çoğunluğunu mektuplar ile Fransızların yabancı ülkelerdeki kayıtlarının oluşturduğu veriler sayesinde kurumun diğer cemaatlere açıklığı, bazı profesyonel katagorilerinde bilgi aktarımı ya da bilgi iptali takip edilebilmektedir. Hastaneden yararlanma hakkı öncelikli olarak sadece Fransız hastalara, yaralı veya hasta denizcilere sağlanırken gerektiği hallerde “çok zor” durumdaki fakirler, sakatlar ve vebaya yakalanmış kimseler de tedavi edilmiştir. Anadolu ölçeğinde Fransız cerrahlarca destek hizmetleri sağlanmıştır. Bu hekimler, meslektaşlarınca seçilip, Fransız Cemaati ilgililerince

13.30-13.50

Patrick Boulanger

(Marsilya Ticaret ve Sanayi Odası Kültürel Miras Konservatörü/Marseille Chamber of Commerce and Industry Cultural Heritage Conservator)

görevlendirilmişlerdir. Marsilya Ticaret Odası 21 Ekim 1685 tarihli kararla Levant'ta yerleşik Fransız vatandaşlarının finansal yönetiminden sorumlu kılınmıştır. Kurum, halka açık hale dönüşmeden önce sağlık hizmetlerinden yararlanmak isteyen başka Avrupa devleti vatandaşlarını eş-dost aracılığı ile tedavi edilmişlerdir. Ancak, zaman içinde masrafların artması sonucu hastane'ye sadece Fransız denizciler ve askerler kabul edilmiştir. 18. Yüzyılın ilk yarısında yabancıların tedavisine ilişkin birkaç durumla karşılaşmaktadır: İtalya ve İber yarımadasından gelen ihtiyaç sahibi kişilere, Smyrna konsolosluğunda görevli Yeniçerilere, bazı Osmanlı vatandaşları ve diğer azınlıklara mensup az sayıda hastaya, ayaklanmalar ve vergilerden dolayı ortaya çıkan çatışmaların yarattığı halk arası gerilimleri yatıştırmak amacı ile hizmet verilmiştir.

A French hospital institution appeared in the 17th century and has grown within the walls of Smyrna, a city that progressively became a large Ottoman trade settlement with direct access to the Mediterranean Sea. Given the large number of merchant vessels and the repeated attacks of infectious diseases, the small community of French settlers set up a place of care dedicated to poor patients, which would be later enlarged to become a hospital for plague-stricken patients. Better known as the “French Community Garden”, then the “French Hospital”, the walled buildings reached objectives in terms of social, economic and public health matters. The institution mainly hosted sailors in order to “medicate” and “support” them while protecting all the more the merchant population and preventing the spreading of diseases. Since the archives from the first French hospital in Smyrna were not saved, the assessment of resources kept in the Chamber of Commerce in Marseilles, mainly consisting in letters and accounts of the French nation, enables us to peer into the institution's evolution in terms of openness towards other communities, with the transfer of knowledge or withdrawal that benefited some professional categories. The accessibility of such a place was first granted to French patients, also wounded or sick sailors. In addition to supporting the “shamefully poor”, according to the attitude of the time, and these feeble wretches affected in their physical condition, there was also plague victims taken care of when required. On the Anatolian scale, assistance was provided by French sur-

geons, placed under deputies' administration of the French Community, elected by their peers. The Chamber of Commerce in Marseilles, subjected to the decision of October 21st, 1685 regarding French people who were to settle in the Levant, was in charge of monitoring community's finances. Nationals from other European States also wanted to benefit from care provided by the French Community Garden and were treated only thanks to influential acquaintance and pass-through, until it became the "Common hospital of the entire country". However, due to increasing expense, its access would have to be controlled and limited to sole French merchant crews and soldiers. There were several cases of treated foreigners during the first part of the 18th century: patients from Iberian and Italian peninsulas, who most needed it, Janissaries under the consular house of Smyrna, but also Ottoman patients and a few others from "minorities" in order to soothe inter-communitarian tensions following conflicts and incidents that could derive in riots and tax humiliations.

13.50-14.10

Jean-Claude Cheynet*(Sorbon Üniversitesi, Paris/
Université de Sorbonne, Paris)***“Ortaçağda Smyrna”****“Medieval Smyrna”**

Şehrin Orta Çağ karanlığından kurtulması Arap saldırıları ile başlamıştır. İmparator III. Michael 9.yüzyılda şehrin etrafını surlarla çevirerek korumaya almıştır. Ephesos’un zayıflamasını fırsat bilen Smyrna, tarıma elverişli, verimli geniş toprakları sayesinde 10. yüzyıldan itibaren Bizans İmparatorluğu’nun ekonomik ve coğrafi gelişmesinden faydalanmaya başlamıştır. Burada, geçici olarak şehri işgal eden Türk emiri Çaka Bey’in deniz üssü olarak kullandığı bir cephanelik inşa edilmiştir. İznik İmparatorluğu döneminde başkent Nimfeum (Orfeus)’a yakınlığı ile altın çağını yaşayan şehir, 1261’de Konstantinopolis’in geri alınmasından dolayı olarak zarar görmüştür. Helene Ahrweiler’in üzerinde çalıştığı Lembiotissa Manastırı’na ait kayıtların kısmen korunmuş olması sayesinde 13. yüzyıla ilişkin istisnai belgelere sahibiz. Batı Ege Denizi’nin kontrolünü elinde tutan Smyrna o dönemde Bizanslar, Türkler ve Latinlerin sahip olmak istediği, daha sonra ise Osmanlılar tarafından ele geçirilerek barış ve refahın inşa edildiği değerli bir şehirdi.

The city comes out of the darkness in the Middle Age when it is attacked by the Arabs. Emperor Michael III built a fortified wall around the city in the 9th century. Taking advantage of the decline of Ephesus Smyrna, with a rich hinterland suitable for agriculture, benefited from the economic and spatial development of the Byzantine Empire from the 10th century onwards. An arsenal was established there, which served as a naval base to Tzachas, a Turkish emir who temporarily occupied the city. Its heyday was in the days of the Empire of Nicaea, when the actual capital of the Empire, Nymphaeum, was close and the city indirectly suffered from the recovery of Constantinople in 1261. Thanks to the partial preservation of the chartoulary from the Lembiotissa monastery, which Helene Ahrweiler studied, we have an exceptional documentation for the 13th century. Smyrna was then hotly coveted by the Byzantines, the Turks and the Latins, as it contributed to the control of the western Aegean Sea, before the Ottomans conquered it and restored peace and prosperity to the region.

“Levanten, Smyrnalı ve Isolario’yu Yazan Kişi: Francesco Lupazzolo (1587-1702)”

“Francesco Lupazzolo (1587-1702): Levantine, Smyrniot, and Isolario Maker”

Francesco Lupazzolo'nun gerçek anlamda uzun ve verimli bir hayatı olmuştur. 1587'de Casale Monferrato'da dünyaya gelen yalnız kurt 1702'de Smyrna'da hayata gözlerini yumana dek seksen yıl boyunca Ege bölgesinde yoğun ve aktif bir hayat geçirmiştir: diplomatik görevlerde bulunmuş, Propaganda Fide ajanlığı ve Girit Savaşı sırasında Venedik İstihbaratı ile işbirliği yapmış ve bu hizmetleri karşılığında hayatının son yıllarını geçirdiği Smyrna'da Venedik konsüllüğü ile ödüllendirilmiştir (1669-1702). Üç resmi eşi, akla gelen her ırktan köleler ve metreslerinden toplam 126 meşru çocuğu olan Lupazzolo'ya Roma'ya gönderilen birçok raporun yanı sıra 1638'de Sakız Adası'nda derlenen Isolario'yu borçluyuz. Bu adalar kitabı hem Ege adalarının karma ve çok kültürlü dünyasına ait kapsamlı bir coğrafi ve etnografik panorama, hem de on yedinci yüzyıl başlarındaki ticaret limanlarına ilişkin detaylı bilgiler sunmaktadır. Bizce Lupazzolo'nun Isolario'su ve sık sık yer değiştirmesi “Latin Doğu'nun” adım adım “Levanten'e” dönüşümüne örnek teşkil etmektedir. Koloni benzeri Batı topluluklarının gelişmesi ile Osmanlı İmparatorluğu'nun kalbine stratejik yolla sızan Avrupalı Batı yoğun ticari, dini ve diplomatik ilişki ağları ile ayakta durmuştur.

Francesco Lupazzolo had an exceptional long and productive life. Between his birth at Casale Monferrato in 1587 and his death at Smyrna in 1702, the lonely wolf enjoyed some eighty years of extensive activity in the Aegean: member of diplomatic missions, agent of the Propaganda Fide, liaison of the Venetian intelligence networks during the Cretan War, and as final reward, consul of Venice in Smyrna (1669-1702). Besides his remarkable offspring (129 legitimate and natural children fathered with three wives and a cohort of slaves and mistresses of every imaginable race), we owe to Lupazzolo various reports addressed to Rome and an Isolario, compiled on Chios in 1638. The island book proposes a comprehensive

14.10-14.30

Georges Tolia

*(École Pratique des Hautes
Études Paris ; National
Research Foundation Athens)*

geographic and ethnographic panorama of the hybrid and multi-cultural universe of the Aegean islands and trading ports during the early seventeenth century. Lupazzolo's Isolario as well as his own excessive mobility exemplify in our view the gradual transformation of the 'Latin East' into the 'Levant', the strategic infiltration of the European West in the heart of the Ottoman Empire, through the development of colony-like Western communities, sustained by dense commercial, religious and diplomatic networks.

“Smyrna Tarihinde Sismik Olaylar ve Sismo-AsiaMinor Multidisipliner Programı’na Ait İlk Sonuçlar ve Beklentiler”

15.10-15.30

“Seismic Events in the History of Smyrna. First Results and Prospects of Sismo-AsiaMinor Research Program”

**Marie-Valérie
Lesvigne**

*(Özel Tefvik Fikret Lisesi, izmir/
Tefvik Fikret Private High
School, izmir)*

Araştırma alanı “Büyük İzmir’i” kapsayan Sismo-AsiaMinor multidisipliner programı yerel ve uluslararası kurum ve kuruluşlarla paydaşları bir araya getirerek Smyrna’nın sismik tarihini incelemek üzere farklı alanlardan gelen ve birbirini tamamlayıcı özellikte uzmanlar arasında bağlantı kuruyor. Akdeniz’de paleosismoloji ve arkeosismoloji alanlarında genel hatlarıyla Bruno Helly’nin belirlemiş olduğu yolu takip eden projede teknik gözlemlerden antropolojik yansımalara (sismik kültür) uzanan geniş bir araştırmacı yelpazesi görev alıyor. Program bilimsel araştırma ve değerlendirme olarak iki bölümden oluşmaktadır. Araştırma konuları artzamanlı bir yaklaşımla geliştirilmiş; çağlar boyunca devamlılık gösteren eşzamanlı ekseninde spesifik dönemler ve toplumlar ele alınmıştır. Bunların değerlendirilmesi sıradan olaylardaki bilimsel sonuçları ortaya koymaktadır. Kronolojik özelliğinin yanı sıra internet sitesinde ilk olarak Greko-Romen Antik Dönemi’ne ait yazılı kaynaklar arkeolojik verilerle karşılaştırılmakta, böylelikle hem eldeki veriye bir mekan belirlenmekte hem de bir çalışma aracı yaratılmaktadır. İkinci olarak, 17-19. yüzyıl arasında bu bölgede seyahat etmiş kişilerin tuttuğu kayıtlar ve bunlardan elde edilecek bilgiye öncelik verilmiştir. Alan gözlemleri birkaç analiz aracına dayandırılarak doğal olaylar ve insan hareketleri arasında bir ilişki değeri belirlenmiştir (müdahale tipleri, sismo-dirençlilik, hassasiyet, önlem).

The Sismo-AsiaMinor multidisciplinary program brings together local and international institutions and partners, and connects different and complementary specialists to study the seismic history of Smyrna, the field of research covering the “Great Izmir”. Generally it follows the path set by Bruno Helly in the paleoseismology and archaeoseismology areas in the Mediterranean, whose research ranging from technical observations to anthropological reflections (notion of “seismic culture”). The program is structured in two parts, scientific research and valorisation. The research issues are developed in a diachronic approach and questions about the per-

manence through the ages, and a synchronic axis which explores specific periods and societies based on case studies. Their valorisation brings out scientific results through regular events. Besides the chronological aspects, the website first focuses on Greco-Roman Antiquity, comparing the written sources with archaeological data. It thus provides a location for those data and a rolling work tool. Another priority is the gathering of accounts of travelers (17-19th centuries) and the treatment of the informations they bring. Finally, field observations are based on several analysis tools: they offer a reading for each site on the relationship between natural events and human actions (types of interventions, sismo-resistance, vulnerability, prevention).

“İzmir – Kasaba Demiryolu İnşasının İzmir Kent İçi Ulaşım Ağına Etkisi Üzerine Yaklaşımlar (19. Yüzyıl)”

“Approaches to the Effects of Izmir-Kasaba Railway Construction on the Izmir Urban Transportation Network (19th century)”

15.30-15.50

Cihan Özgün

(Ege Üniversitesi, Tarih Bölümü, İzmir/Ege University, Department of History, İzmir)

Demiryolları, 19. yüzyıl Osmanlı dünyasında uzun mesafeli ulaşım sisteminde yarattığı etkiler nedeniyle hayli önemli bir yapılaşmayı ifade eder. Üstelik demiryolları bölgesel pazarları uluslararası pazarlara bağlaması, geçimlik ekonomileri çözmesi, güvenliğin sağlanması, vergi ya da asker toplamak konularında da önemlidir. İnşa edilen demiryolları kent ya da kasabaların mevcut ulaşım ağı ve sistemini de doğrudan ya da dolaylı olarak etkilerler. İzmir- Kasaba Demiryolu da İzmir kent içi ulaşım ağı dokusunda bir takım değişimleri beraberinde getirmiştir. Özellikle bu değişim ölçeğinde kent içinde yol ağının yeniden düzenlenmesi yeni yatırımları beslemiş, İzmir'in fiziki kent kültüründe bir kompozisyon değişikliği meydana gelmiştir. Bu çalışma İzmir- Kasaba Demiryolunun İzmir kent içi ulaşım ağında meydana getirdiği değişimler üzerine yeni yaklaşımları ortaya koymayı hedeflemektedir.

Railways represent very important establishment due to the resulting impact on the long-distance transport systems during the control of Ottoman Empire in the 19th century. Moreover, railways play a significant role in connecting regional markets with international markets, improving economies, ensuring security, collecting tax and recruiting soldiers. Railways also have an impact, directly or indirectly, on the transportation network in cities or towns. Izmir-Kasaba railway has brought a number of changes in the texture of İzmir's urban transportation. In particular, reorganization of the road network in İzmir nourished new investments; while the physical culture composition of the city underwent a big change. This study aims to demonstrate new approaches to the changes caused by the İzmir- Kasaba Railway on the urban transport network in İzmir.

15.50-16.10

**Jean-François
Pérouse**

*(Fransız Anadolu Araştırmaları
Enstitüsü, İstanbul/French
Institute of Anatolian Studies,
İstanbul)*

“2000’li Yılların Başından Bu Yana Göç Transit Akışı ve İzmir: Görünmez Uluslararasılaşma”

“İzmir and Migratory Transit Flows since the Early 2000s: The Invisible Internationalization”

Temmuz 2015’in başlarında Yunanistan üzerinden Avrupa Birliği’ne ulaşmak isteyen yüzlerce göçmen adayının Türk emniyetince toplu olarak yakalanmaları İzmir şehrinin uluslararası göç akışında Türkiye’deki transit noktası haline geldiğini ortaya koymaktadır. Her yıl binlerce “kaçak” göçmen için çıkış kapısı ve kimi zaman da giriş kapısı görevini gören İzmir bir tür küreselleşme ile karşı karşıya bulunmaktadır. Bu çalışmada söz konusu olguyu değerlendirdikten sonra dernekler ve yerel yönetim tarafından kabul görme koşullarını inceleyeceğiz.

Early July 2015, the unprecedented mass capture by the Turkish security forces of hundreds of candidates for migration to the European Union via Greece recalled how İzmir - in the broad sense that includes the whole province - had become a hub of international transit migrations in Turkey. Exit gate and also, to a lesser extent, gateway to thousands of “undocumented” migrants each year, İzmir is faced with a form of globalization from below. After measuring the phenomenon, we will endeavor to assess the terms of its recognition by local authorities and local associations.

6 Kasım 2015 / CUMA

November 6, 2015 / FRIDAY

5

Topluluklar ve Diller

Communities and Languages

“Kimlik ve Smyrna’daki Rum Toplumunun Hatırası”

09.30-09.50

“Identity and Memory of the Greek Community of Smyrna”

Servanne Jollivet

(labex TransferS, Paris)

Türklerin deyimiyle “Gavur İzmir”, Antik Yunan, Hellenistik ve Bizans mirası ile kuşkusuz Anadolu’daki Yunan izlerinin en önemli temsilcisidir. 20. yüzyılın başlarında nüfusun çoğunluğunu oluşturan Yunan halkı Ortodoks Rum ve Katolikler ile sonradan İslam dinine geçen ve Türkçe konuşan Karamanlılardan oluşmakta idi. Bu halk, dünyanın en kozmopolit şehirlerinden birinde Museviler, Ermeniler ve Müslümanlarla birlikte yaşamaktaydı. 1919’da Yunanlılar tarafından işgal edilen İzmir üç yıl sonra Mustafa Kemal Atatürk’ün ordusu tarafından kurtarılmış İonya, Kapadokya ve Karadeniz bölgelerinden 1 200 000’ün üzerinde Yunan mültecinin toplu göçü ile saldırgan bir politika olan “Megali Idea” kesin olarak yok edilmiştir. Bu çalışmanın amacı, yayımlanmış çalışmalar, yazılı kaynaklar, sözlü ifadeler ve toplumsal belleğe dayanarak Yunan tarihinde büyük bir katastrofi olarak değerlendirilen bu olayın anısını bir kez daha canlandırmaktır. Bu anının nasıl oluştuğu ve kuşaktan kuşağa aktarıldığını incelerken, çoklu kimlikleri ve ulusal tarih söylemlerinde kayıp topraklara duyulan özlem ile beslenen bu benzersiz mirası araştıracağız.

Gavur Izmir, “infidel Izmir”, as the Turks used to call her, the city with the great Ancient Greek, Hellenistic, and Byzantine heritage is undoubtedly a landmark of the Greek presence in Asia Minor. The Greek population making up the majority is composed of Greek Orthodox and Catholics, as well as by Turkish-speaking (Karamanlides) and converts to Is-

lam, who coexisted with Jews, Armenians and Muslims at the beginning of the 20th century in one of the most cosmopolitan cities of the world. The occupation of Izmir by the Greek army in 1919 and the Greek defeat three years later by Mustafa Kemal Atatürk's army resulted with the massive exodus of more than 1 200 000 Greek refugees (prosfyges), from Ionia, Capadocia, and from the Black Sea, and put a definitive end to the irredentist aspirations of the "Great Idea" (Megali Idea). This paper aims a revisit to the memory of what was perceived as the major "catastrophe" (katastrofi) in the Greek history. The paper will also examine the ideological premises both in the historiography (for instance, through the publication of studies, sources, and oral testimonies) and in the collective memory. We will therefore try to inquire on the multiplicity of identities and to analyze how this memory was constructed and transmitted, caught between the narrative of a unique legacy and its inscription into the national narrative, which remains largely nurtured by the nostalgia of the lost lands.

“İzmir Yahudilerine Kısa Bakış”

“A Glance at the Izmir Jews”

09.50-10.10

Sara Pardo

(Turist rehberi, izmir Musevi cemaati üyesi/Tour Guide, member of the Jewish community of Izmir)

Belgelerin ışığında, Yahudilerin Anadolu'daki varlıkları 2500 yıl kadardır. 1492 tarihinde, “Sefarad” adı verilen 100-150 bin kadar Yahudi, İber Yarımadasından Osmanlıya göç etmiştir. Önce Selanik, Edirne ve İstanbul'a yerleşmişler ve “Romaniot” adı verilen yerli Yahudilerle karışmışlardır. Yüz yıl sonra da İzmir'e gelmiş ve örgütlenerek 1605 yılında İzmir Yahudi Cemaatini kurmuşlardır. 17. yüzyıl altın devirleri olmakla birlikte Sabetay Sevi (Mesih) olayları ve Osmanlı imparatorluğunun gerilemesiyle 200 yıl süren problemler yaşamışlardır. 19. yüzyıl ortalarında açılan “Alliance” okulları büyük eğitim reformları getirmiştir. Havra sokağı civarında Müslüman halk ile yanyana, uyum içinde yaşayan Yahudiler, 20. yüzyıldan itibaren Karataş bölgesine de yerleşmeye başlamışlardır. Zaman zaman Güney Amerika, A.B.D, Mısır ve Fransa'ya göçler gerçekleşmiştir. İzmir Yahudileri Balkan, 1. Dünya ve Kurtuluş savaşlarında, Müslüman Türklerle aynı cephelerde, aynı acıları paylaşmış ve Cumhuriyeti aynı coşkuyla karşılamışlardır. 2. Dünya Savaşı'nda varlık vergisi olayından çok etkilenen Yahudi halkı savaş sonrası İsrail Devleti'nin kurulmasıyla da büyük göç yaşamış, İzmir'den 10 bin kadar Yahudi İsrail'e göç etmiştir. 1950'lerde toparlanmaya başlayan cemaat, yeni yerleşim bölgesi olan Al-sancak'a taşınmaya başlamıştır. Bugün sayıları 1300 kadar olan İzmir Yahudilerini “İzmir Yahudi Cemaati Vakfı” temsil etmektedir. Bu sunumda, İzmir Yahudilerinin kısa bir tarihçesi anlatılacak, daha sonra doğumdan ölüme adetler, Ladino, giyim, müzik, sanat, Şabat ve bayramlar, Havralar ve ritüelleri konularına değinilecektir.

Based on various documents, the presence of Jews in Anatolia, called Romaniotics, dates back to the 7-5th centuries B.C. In 1492, about 100-150 thousand Jews (called “Sefarads”) immigrated from the Iberian Peninsula to the Ottoman Empire to Adrianapolis (Edirne), Salonica and Istanbul. Jews always existed in Izmir, but became a community in 1605. The 17th century was the “Golden Era” with a population of 15-25 thousand. The adventures of Sabetay Sevi (messiah) of Izmir, shook the roots of the Jewish communities. The “Alliance” schools brought reforms

to the community and cultural life. Izmir Jews lived in the Havra Street in the old town side by side with Muslim Turks in good relationships. In the 20th century, they started moving to the Karataş district. In late 19th and early 20th centuries there were immigrations to South America, USA, Egypt and Europe. Izmir Jews struggled and fought together with Muslim Turks in the Balkan and World War I, Independence War, welcoming the foundation of the Turkish Republic. The “wealth tax” in World War II and the foundation of Israel caused a big immigration of 10.000 Jews. The community started recovering after the 1950’s and moved to the new district “Alsancak”. Today, the Jewish community of Izmir, a total of 1300, is represented by the “Izmir Jewish Community Foundation”. In this presentation, traditions from birth to death, Ladino, music, art, and clothing as well as synagogues and rituals will be discussed.

“Birinci Juderia: İkiçeşmelik (Kuruluşu ve Gelişmesi)

10.10-10.30

“The First Juderia: İkiçeşmelik (Establishment and Development)”

Siren Bora

*(Tarihçi, serbest araştırmacı/
Historian, independant
researcher)*

İzmir kentindeki Yahudi yerleşimi ile ilgili olarak, Hellen, Roma ve Bizans dönemlerine ilişkin aydınlatıcı, somut verilere sahip değiliz. İzmir'in Osmanlılar tarafından fethedildiği döneme ilişkin verilerin yetersizliğinden dolayı ise, aynı sis perdesinin oluşturduğu belirsizlikle karşı karşıya kalmaktayız. İzmir'e ait 1528 ve 1575 tarihli tahrir defterlerinde ve 1528 tarihli vergi defterlerinde Yahudi kaydı bulunmamaktadır. Öte yandan, Osmanlı'nın fethi sırasında (1424-1426 yılları) tarım ürünü üreten küçük bir köy görünümünde olan İzmir, faal bir ticari limana sahip değildir. Sakız adasının 1566 yılında Osmanlı Devleti tarafından fethedilmesinden sonra, İzmir doğu batı ticaret zincirinde ön plana yükselecektir. Bu yüzden, Osmanlı fethinin yapıldığı 15. yüzyılın ilk çeyreği ile 17. yüzyıl arasındaki zaman diliminde İzmir'de sürekli bir Yahudi yerleşiminin olmaması fikri makul görünmektedir. Hatta döneme ilişkin Yahudi mahalleleri, Yahudi nüfusu, Yahudi yaşamı, sosyal, kültürel ve idari aktiviteleri hakkında hemen hemen hiçbir bilgiye sahip olunmamasının temel nedeni olarak, kentte sürekli bir Yahudi yerleşiminin var olmaması gösterilmektedir. İzmir önemli bir ticaret merkezi niteliğini kazanmaya başladıktan sonra, önce yakın yerleşim yerlerinden, sonra da Batı Anadolu'nun diğer yerleşim birimlerinden, ardından da Selanik, Balkanlar, İtalya, Hollanda, Akdeniz adaları ve Filistin'den gelen Yahudiler, Karayim ve önemli bir Portekiz göçmen grubu burada bir arada İzmir Yahudi Cemaatini oluşturacaklardır.

We do not have enlightening and firm data from the Hellenistic, Roman or the Byzantine periods of the Jewish settlement of Izmir. We are also faced with the same ambiguity of information due to the inadequacy of records from the period in which Izmir was conquered by the Ottomans. There are no records of Jews in the census books of 1528 of 1575, and in the tax book of 1528. Moreover, Izmir was seemingly a small village producing agricultural goods at the time and didn't hold an active trade port during the Ottoman conquest (between 1424-1426). Izmir would

later become a pioneer of the east-west trade chain after the conquest of the Chios Island by the Ottoman Empire in 1566. For this reason, the thought of an absence of a permanent Jewish settlement in Izmir between the first quarter of the 15th century and the 17th century, in the period of Ottoman conquest, seems plausible. In fact, the main reason for the lack of information of this period about the Jewish neighborhoods, the Jewish population, and the Jewish life including social, cultural and administrative activities, is attributed to the absence of a permanent Jewish settlement in the city. The Jews initially from nearby settlements, then from other settlements in Anatolia, and later from Thessaloniki, the Balkans, Italy, Holland, Mediterranean islands and from the Palestine region established the Izmir Jewish Community together with the Karaim and a significant Portuguese immigrant group, following the years when Izmir became an important trade center.

“İzmir’in Çok Dinli Yapısı”

11.30-11.50

“Multireligious Structure of Izmir”

Hale Okçay

Bu bildirinin amacı sekizbin yıllık şehrimizin çok dinli yapısını tartışmaktır. İzmir’in Neolitik yerleşimi olan Yeşilova Höyüğü’ndeki ana tanrıça kültünden başlayan dinler tarihi yolculuğumuz, Bayraklı’daki Hellen uygarlığı ve Kadifekale’den Basmane’ye uzanan Roma uygarlığındaki çoktanrılı dinlerin izleriyle devam etmektedir. Ardından, Hristiyan tektanrılı dinlere sahip halklar olan Rumlar, Ermeniler, Levanten Avrupalılar ve bir başka tektanrılı dine inanan Yahudilerin İzmir’in sakinleri olduğuna şahit olmaktayız. Müslümanların İzmirle tanışması ile giderek genişleyen bir cemaate dönüşmesi ve Cumhuriyet döneminden sonra Müslüman İzmir’den söz edişimiz, İzmir’in çok dinli yapısının sosyolojik gerekçelerini ortaya çıkarmaktadır.

(Ege Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü, İzmir/Ege University, Department of Sociology, İzmir)

The aim of this paper is to discuss the structure of the multi-religious city has a history that dates back to 8000 years. The long history of religion starts with the cult of mother goddess at the Neolithic settlement, Yeşilova Hoyuk in Izmir and proceeds with the evidence of polytheistic religions of Greek (Bayraklı), and the Roman (from Kadifekale to Basmane) civilizations. Therefore, we witness the existence of communities that follow monotheistic Christian cults, such as Greeks, Armenians, Levantine Europeans and Jews as inhabitants of Izmir. Following the initiation of Muslims in Izmir the Muslim community later expanded gradually. This enlargement and along with the naming of the city as a Muslim Izmir after the Republic Period reveal the sociological conditions of multireligious structure of the city.

11.50-12.10

Sarit Bonfil

*(İzmir Musevi cemaati üyesi/
Member of the Jewish
community of İzmir)*

**“Osmanlı’dan Cumhuriyet’e bir Eğitim Kurumu:
“Ecole Israélite de Caratache”**

**“An Educational Institution from the Ottoman Empire
to the Turkish Republic:**

“Ecole Israélite de Caratache”

Bugün 1300’e düştüğü tahmin edilen İzmir Yahudi nüfusunun yaklaşık 40.000 kişi olduğu 1870’lerde açılmaya başlanan modern Yahudi eğitim kurumlarından hiçbiri günümüze ulaşmamıştır. Bu okullar günümüze dek ulaşmadığı gibi, kuruluşları, tarihçeleri, geçirdikleri evreler hakkında yapılmış ayrıntılı inceleme bulunmamaktadır. Bu çalışmada Osmanlı’nın son döneminde İzmir’in gelişmekte olan semtlerinden Karataş’ta 1914’te lise olarak açılan “Ecole Israelite de Caratache” okulunun kuruluşundan kapanışına kadar geçen süre içindeki öyküsü incelenmektedir. Evrensel bir Yahudi dayanışma ve yardımlaşma kurumu olan B’nai B’rith Cemiyetinin İzmir kolu tarafından kurulan bu okulla ilgili bilgilere ulaşmak için Yahudi okulları hakkında yapılmış araştırmaların yanında B’nai B’rith Cemiyetinin XI. Bölge Büyük Locasının yayın organı Hamenora dergileri (1923-1938), Alliance Israelite Universelle arşivi, La Boz de Türkiye gazetesi (1939-1949), Prof. Dr. Henri Nahum’un kişisel arşivi ve okul mezunlarıyla yaptığımız röportajlardan yararlandık. Okulun kuruluş amacı, bulunduğu semt, günümüzde mevcut olmayan okul binasının mimari özellikleri, müfredat programı, müfredatta ve okulun idari statüsünde yıllar içinde meydana gelen değişiklikler, finansal sorunlar, öğretmen ve öğrenci profilleri; okul ile Yahudi cemaati arasındaki ilişkiler bu araştırmada irdelenecek başlıca konular olacaktır. Aynı zamanda bu çalışma Osmanlıdan Cumhuriyet Türkiye’sine geçiş sürecinde eğitim sisteminde meydana gelen reformların ışığında, Fransızca eğitim veren cemaat okulundan, Türkçe eğitim veren azınlık okuluna dönüşme sürecini incelerken, İzmir Yahudi cemaatinin artık sadece anılarda kalan yaşamından bir kesiti de gözler önüne serecektir

With its present population of about 1300 Jews, Izmir no longer hosts the modern Jewish educational institutions established after the 1870's when the Jewish population was over 40.000. These institutions failed to survive and detailed research on their history was not made. This study focuses on the story of "Ecole Israelite de Caratache" situated in the developing neighbourhood of Karatas, from its erection until its termination. The school which started in 1914 as a Lycée was founded by the Izmir branch of the universal Jewish social service organization "B'nai B'rith". The sources used in our research are Hamenora, the periodical of the Grand Lodge of the 11th district of B'nai B'rith (1923-1938), Alliance Israelite Universelle Archives, the newspaper La Boz de Türkiye (1939-1949), personal archive of Prof. Dr. Henri Nahum and interviews with the school graduates in addition to the previous research on Jewish schools. The founding principles of the school, its neighbourhood, the architectural features of the building which no longer exists, language of instruction, changes in curriculum and official status, financial issues, teacher and student profiles, relationship between the Jewish community and the school are the topics discussed here. While attempting to reveal, in the light of educational reforms made during the transition from Ottoman era to the Republic of Turkey, the transformation from a "community" school to a minority school, the study also partially portrays the history of Jewish community in Izmir which survives only in memory.

12.10-12.30

**Erkan Serçe &
Mustafa Özbaş**

*(9 Eylül Üniversitesi, tarih
Bölümü, İzmir/9 Eylül
Univeristy, Department of
History, İzmir)*

“II. Meşrutiyet Döneminde İzmir’de Etnik Yapı ve Siyaset”

“Ethnicity and Politics in Izmir During the Second Constitutional Period”

Osmanlı Devleti’nde siyasal hayatın çok sesli hale gelmesinde 2. Meşrutiyet son derece önemli bir yer tutar. Bir yandan Batı’daki ideolojik yapılanmanın yansımalarıyla siyasal partiler ortaya çıkarken, diğer yandan etnik çeşitliliğin getirdiği çatışmalar hızla yayılır. Bu oluşumların kendini gösterdiği en önemli merkezlerden biri İzmir’dir. İzmir Batı’yla değme noktalarından biri olduğu gibi kozmopolit yapısıyla da ilgi odağıdır. II. Abdülhamit rejiminin en güçlü muhalefet merkezlerinden biri olan İzmir, 2. Meşrutiyet’in siyasi çatışmalarına da sahne olmuştur. 2. Meşrutiyet’in ilanı ile ortaya çıkan “ittihad-ı anasır” kısa sürede yerini çatışmaya terk eder. Osmanlı Devleti’nin dış ilişkileriyle birebir etkilenen bu çatışma, en yoğun şekilde Türklerle Rumlar arasında gözlemlenmektedir. Kısa süre sonra bu çatışmaya Ermeniler de eklenmiştir. Özellikle Balkan Savaşları sonrasında, Türkler arasındaki siyaset İttihat ve Terakki çevresinde tek sesli bir yapıya bürünürken etnik temele dayalı çatışma ön plana çıkacaktır. Basının kent ileri gelenlerinin teşvik edici tavrı, çatışmanın günlük hayatın parçası haline gelmesi ve geri dönülemez bir noktaya taşınması sonucunu doğurmuştur.

Second Constitutional Period is very important in rendering Ottoman Empire's political life to be polyphonic. While political parties were established as a reflection of the ideological structuring of the West, conflicts spread rapidly due to ethnic diversity. İzmir was one of the centers of such activity. She was the center of attention because of her cosmopolitan structure as much as being neighbors with West. As one of the most influential opposition center of Abdul Hamid II's regime, İzmir had also witnessed political battles of the Second Constitutional Period. "İttihad-ı Anasır" emerged by proclamation of the Second Constitutional Period gave way to conflicts influenced directly by the Ottoman Empire's foreign affairs had observed most intensively between Turkish and Greek peoples. Soon afterwards Armenians were articulated to this conflict. Especially after the Balkan Wars while politics among Turks and around İttihad Terakki had become a monophonic structure, conflicts arising from ethnic basis came to prominence. Above all, promotive attitudes of press and notables of the city resulted in leading conflicts to become a part of everyday life and a point of no return.

14.00-14.20

Hatice Şirin User

(Ege Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, İzmir/ Ege University, Department of Turkish Language and Literature)

“Smirneika ve Sefarad Yahudileri’nin Dialektlerinden Türkçe’ye Gelen Katkılar”

“Contributions to Turkish from the Dialects of Sephardic Jews and Smirneika”

İzmir’deki Türkler dışında farklı dini ve etnik gruplardan olan halkın konuştuğu dillere ait önemli bir çalışma bulunmamaktadır. Bu nedenle, azınlık dillere ait pek çok öge gerek sosyal yaşantıda gerekse de bilimsel literatürde kaybolmuştur. İzmir’deki Rumların konuştuğu Yunanca ile Atinadakilerin konuştuğu Yunanca’nın birbirinden ne kadar farklı olduğunu bilmiyoruz. İzmir’deki Yunanlıların bu dili konuşmalarına rağmen olasılıkla Yunanca yazma ve okuma kabiliyetleri yoktu. Daha da ilginç, Yunancayı Latin harfleri ile yazıyorlardı. Bu yazı sistemi ilk defa Chios’daki Katolikler (Fragiohiotika da denilmektedir) tarafından uygulanmıştır. “Smirneika” dili hem Türkçe hem de Yunanca elemanlar içerir; kelime olarak anlamsal sınırlandırılması vardır ve bugün maalesef anlamı sadece “İzmir Yunan Şarkıları” olarak kalmıştır. Ancak, Smirneika dili ilginç yapılar içermektedir, örneğin levendis (uzun boylu yakışıklı adam), meraklis (meraklı), kurnazis (kurnaz), spaso dalgadaki ha as (dalga geçilmeyecek durum). Bu çalışmada İzmir Türklerinin dillerinde var olan ve Yunanca’dan (Smirneika) ya da İspanya’dan gelen Yahudilerin dillerinden geçen bazı kelimeler tartışılacaktır.

There is no significant research on the spoken languages of the non-Turkish inhabitants of Izmir from distinct religious and ethnic groups. Therefore, many components of the minority languages have disappeared, almost without a trace both in the social life and academic literature. We don't really know to what extent the language of the Greeks in Izmir differed from those in Athens. Although the Greeks of Izmir spoke this language, they probably didn't have the ability to write or read. Moreover, they wrote Greek in Latin letters. This system of writing was initially used by the Catholics from Chios (also called Fragihiotika). "Smirneika" is a language that is composed of both Turkish and Greek elements. Smirneika is a word that exposes a semantic restriction, and the meaning today is restricted to only "Izmir-Greek songs". However, the Smirneika language contains interesting structures, such as levendis (tall, handsome young man), meraklis (curious), kurnazis (shrewd), spaso dalgadaki ha as (not to ridicule). In this paper, some of the words in the language Izmir Turks which stem from Greek (Smirneika) and the language of Jews coming from Spain will be discussed.

14.20-14.40

Frederic Barbier*(CNRS, L'Ecole pratique des hautes études, Paris)***“Smyrna’ya Yolculuk: 1717-1811”****“Journey to Smyrna: 1717-1811”**

Çalışmamızda iki husus üzerinde durulmaktadır. Bir taraftan “Smyrna’ya Yolculuğun” dönemlere, güzergahlara ve seyyahların amaçlarına göre tipolojisinin açıklanması hedef alınmıştır. Yolculuk ortamının şartları ile alıcılar ve tüccarların oynadığı roller açısından bilgi eksikliği ile karşı karşıya bulunmaktayız, bu nedenle burada, diğer yandan el yazması veya basılı kaynaklar (tüccarlar sadece kendi ticari işlerini yazmaya alışkınlardı) tartışılacaktır. Bu mektuplar aynı zamanda bizde bilimsel ve arkeolojik bir merak da uyandırmaktadır: Bunlardan yola çıkarak Akdeniz bölgesinde üstünlük sağlamaya çalışan Birleşik Krallık, Fransa ve Rusya’nın politikalarına ilişkin fikir edinmek mümkün olabilmektedir. Sunumun ikinci bölümünde seyahat günlüklerinin yayınlanması üzerinde durulacaktır: yayınlevlerinin o dönemki durumu, malzeme bibliyografyasının hazırlanması (seyahat günlüğünün çizim ve resimlerle kitap haline dönüştürülmesi süreci) vb. konuları ele alınacaktır. Tournefort tarafından yazılan “Voyage au Levant’ın” (Paris, Imprimerie royale, 1717, 2 vol) yayınlanması ile Chateaubriand’ın “l’Itinéraire de Paris à Jérusalem’in” (Paris, Lenormant, 1811, 3 vol.) ilk baskısı arasındaki dönem çalışmamızın kronolojik çerçevesini oluşturmaktadır.

Our presentation will consider two points. On one hand, it aims to describe the typology of the “Journey to Smyrna” depending on the periods, the routes and the intentions of the travelers. We face an obvious gap between the circumstances of the journey and the role played by the dealers and traders and therefore on the other hand the handwritten or the printed sources (the traders are used to write just about their own business) will be discussed here. The circumstances give us an opportunity to focus on the scientific and archaeological curiosity. They bring to light the political back ground resulting from the competition between the powers looking for domination in the Mediterranean region (UK, France and Russia). The second part of the presentation refers to the publishing of the travelogues: we will take into account the situation of the publishing houses, the question of the material bibliography (the transformation of the travelogue into a book, the illustrations and so on). The chronological framework involves the period from the publication of “Voyage au Levant by Tournefort” (Paris, Imprimerie royale, 1717, 2 vol) to the first edition of “l’Itinéraire de Paris à Jérusalem” by Chateaubriand (Paris, Lenormant, 1811, 3 vol.)

14.40-15.00

Sophie Basch

*(Sorbon Üniversitesi, Paris/
University of Sorbonne, Paris)*

“Alphonse de Lamartine ve İzmir”

“Alphonse de Lamartine and Izmir”

Romantik şair Alphonse de Lamartine Doğu’ya yaptığı seyahatinden dönerken İzmir’e uğramıştır (1835’de yayınlanmıştır): burada iki Saint-Simoncu ile karşılaşır. Olasılıkla bu iki kişi Lamartine’nin çok yakın bir zamanda Hristiyan sosyalizminin büyük bir figürü olacağı gerçeğini fark etmişlerdi. Lamartine, 1833 yılında Temsilciler Odası’na seçilir ve burada şair kimliği ile kanun yapıcı olarak karşımıza çıkar. 2 Aralık 1848 yılında, Louis Napoleon Bonaparte İkinci Cumhuriyet’in başkanı olarak seçilir. Napoleon, Osmanlı İmparatorluğu’nun lehine “Doğu Sorunu” konusunda, bir temsilci olarak, önde gelen büyük uzmanlardan birisi haline gelen Lamartine’e karşıdır. Artık Fransa’da aktif olarak yapacağı birşeyi kalmayan Lamartine, Abdülmecit’ten imtiyaz talep eder. 1850 yılında, Ephesos yakınlarındaki Burgazova’daki mal varlığını idare etmek üzere Türkiye’ye döner. Ancak, güvenilirliğini kaybeder, yatırımcı bulamaz ve 1852 yılında herşeyden vazgeçmek zorunda kalır.

The Romantic poet Alphonse de Lamartine made a stopover in Izmir on his way back from his journey to the East (published in 1835): there he met two Saint-Simonians, probably aware of the fact that Lamartine would soon become a figure of the Christian socialism. Lamartine was elected to the Chamber of Deputies in 1833, where he personified the poet-legislator. On 2 December 1848, Louis Napoleon Bonaparte was elected as a president of the Second Republic, against Lamartine who, as a deputy, had become one of the major specialists of the Eastern Question, in favor of the Ottoman Empire. Lamartine, who had no role to play in France anymore, solicited a concession from sultan Addül-Medjid. He returned to Turkey in 1850, in order to run the domain of Burgaz-Ova, near Ephesus. But he lost his credibility, found no investors, and had to renounce in 1852.

